

ملالی جویا ، ۲ عقرب ۱۳۹۶

میدانم که از شنیدن کلمات «تسلیت»، «غم‌شریکی» و «محکوم کردن با شدیدترین الفاظ» خسته شده‌اید بخصوص که آن را از عاملان اصلی نگویند بختی‌های جاری در کشور باربار شنیده‌اید. دیگر نیاید تسلیت گفت بلکه برای رهیدن از این وحشتکده باید متحد و یکدست شده مبارزه کنیم چون جز این راهی برای بیرون رفت از وضعیت فاجعه‌بار کنونی میسر نیست.

با اعلان «استراتژی جدید امریکا برای افغانستان» که پیام اصلی آن تشدید جنگ و جنایت در وطن ما بود، روزهاست که شاهد جوپبار خون در افغانستان هستیم که قربانیان آن همه نادرترین و تیره‌روزترین مردم عالم ما اند. نه کدام سرباز اشغالگر امریکایی کشته می‌شود، نه مزدوران خاینش و نه هم بستگان آنان. خون صدها هموطن معصوم ما روی آن مقامات پویشالی و روشنفکران وجدان‌خفته را سیاه نگهمیدارد که برای این استراتژی کف بر دهان آورده در مدح آن تیوری‌تراشی کردند.

قتل‌عام‌های دهشتناک غزنی، پکتیا، قندهار، کابل، غور و سایر ولایات طی روزهای گذشته برای هزارمین بار نشان داد که طالبان سفک این غلامان بیگانگان جهت برآورده ساختن برنامه‌های اربابان خارجی نشان از هیچگونه وحشت و ستمکاری خاینانه دست‌بردار نیستند بنا «برادر» خواندن و تقسیم آنان به «میانه‌رو» و «تندرو» و دعوت از آنان به «پروسه صلح» از دسیسه‌های رسوایی اند که فقط از عناصر شرفباخته و پلید و ضد‌مردمی می‌توان آنرا انتظار داشت.

حملات دمنشانه بر مساجد شیعیان، سیاست شیطان‌ی پاکستان، عربستان، امریکا و دیگر کشورهای
دینفع در افغانستان است تا تضادهای فرقه‌ای و مذهبی را در کشور ما شعله‌ور ساخته وطن ما را
شدیدتر به سوی بدامنی و بحران سوق دهند. با وحدت قوام‌یافته تمامی اقوام و مذاهب می‌توانیم مشیت
محکمی بر پوزه این دشمنان ملت زده فتنه‌گری‌های ابلیس‌وارشان را ناکاره سازیم. خوشبختانه ما
شاهد موجی از همبستگی مردمی با قربانیان این حوادث المملک بوده‌ایم که نشان از آگاهی مردم ما
دارد.